

Reglementarea prescripției extinctive în Noul Cod Civil

asist. univ. drd. HUNOR BURIAN

Prezenta lucrare își propune să prezinte într-o analiză succintă cele mai importante modificări și elemente de noutate aduse de reglementarea Noului Cod civil în materia prescripției extinctive, având în vedere prevederile Legii nr. 287 din 2009¹ privind Codul civil și Proiectului de Lege pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287 din 2009 privind Codul Civil².

Consecvent ideii, enunțate în expunerea de motive³, de promovare a concepției moniste de reglementare a raporturilor de drept privat într-un singur cod, Noul Cod civil a modificat concepția de ansamblu asupra materiei, preluând în acest sens modelul adoptat în codurile civile italian, elvețian și olandez. O materializare a concepției moniste este reprezentată și de cuprinderea normelor referitoare la instituția prescripției extinctive în cadrul Codului Civil. Prin soluția adoptată se revine la modalitatea de reglementare inițială, consacrată în Codul civil din 1864⁴, care în cadrul titlului XX intitulat „*Despre prescripțiune*”⁵ cuprinde dispoziții referitoare la aceasta instituție de drept. Spre deosebire însă de optica de reglementare a Codului civil din 1864, care după modelul francez a tratat prescripția sub cele două forme ale sale, extinctivă și achizitivă, ca o instituție unitară, Noul Cod civil le tratează separat, ținând cont de deosebirile importante existente între acestea în vederea eliminării paralelismelor de reglementare și creării de confuzii. Prin această soluție adoptată, Noul Cod civil reprezintă

---

¹ Publicat în Monitorul Oficial nr. 511 din 24 iulie 2009

² Proiectul de act normativ care prevede unele modificări și completări la versiunea inițială a legii, inclusiv sub aspectul materiei prescripției extinctive, a fost adoptat de Senat la data de 8 decembrie 2010, urmând a fi dezbătut și de Camera Deputaților

³ Expunere de motive la Legea pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul Civil

⁴ Publicat în Monitorul Oficial nr. 271 (art. 1-347) și Monitorul Oficial nr. 7, 8, 9, 11 și 13 din 1865 (art. 348-1914)

⁵ A se vedea art. 1837-1911

o continuare a liniei de gândire sintetizate în Decretul nr. 167/1958⁶, prin care s-a instituit o reglementare separată a prescripției extinctive, principalele dispoziții ale Codului civil fiind abrogate sau modificate, după caz. Prin încorporarea în cod a prevederilor referitoare la prescripția extintivă și tratarea separată a regulilor privind prescripția extintivă și cea achizitivă, legiuitorul român se realizează modulul de reglementare adoptat în codurile civile moderne⁷, în care prescripția extintivă își găsește locul în cadrul materiei stingerii obligațiilor, iar uzucapiunea în cadrul materiei privitoare la bunuri și drepturile reale principale. Astfel, prescripția extintivă (alături de decăderea din exercițiul unui drept subiectiv) este tratată în cuprinsul Noului Cod civil într-o carte distinctă⁸, în timp ce regulile aplicabile uzucapiunii sunt cuprinse în Cartea a III-a („Despre bunurile”) printre efectele juridice ale posesiei. Totuși, prevederile art. 934 din Noul Cod civil creează o punte de legătură între cele două tipuri de prescripție, prin enunțarea regulii potrivit căreia dispozițiile referitoare la uzucapiune „se completează, în mod corespunzător, cu cele privitoare la prescripția extintivă”.

Potrivit intenției legiuitorului, Noul Cod civil preia, cu modificări și îmbunătățiri, prevederile Decretului nr. 167/1958 privitor la prescripția extintivă, acest din urmă act normativ abrogându-se la data intrării în vigoare a codului. După această dată sediul materiei prescripției extinctive o regăsim în Codul civil, completat de alte acte normative, care stabilesc îndeosebi, termene speciale de prescripție în diverse materii.

Noul Cod civil tratează sistematizat problematica prescripției extinctive (Dispoziții generale, Termenul prescripției extinctive, Cursul prescripției extinctive, Împlinirea prescripției), urmată de reglementarea cu privire la regimul general al termenelor de decădere, care constituie o noutate în dreptul civil român.

Referitor la domeniul de aplicare a prevederilor Noului Cod civil privind prescripția extintivă, se delimitează⁹ între prescripția dreptului material

---

⁶ Publicat în Buletinul Oficial nr. 19 din 21 aprilie 1958, republicat în Buletinul Oficial nr. 11 din 15 iulie 1960.

⁷ Codul civil german, Codul civil elvețian, Codul civil italian

⁸ Cartea a VI-a, „Despre prescripția extintivă, decăderea și calculul termenelor”. Este de menționat că art. 1091 din Codul civil nr. 1091 enumeră prescripția printre modurile de stingere a obligațiilor civile, iar conform art. 1837 „*Prescripția este un mijloc... de a se libera de o obligație*”.

⁹ A se vedea art. 2516

la acțiune și prescripția dreptului de a cere executarea silită. În primul caz sunt aplicabile dispozițiile codului, acestea constituind dreptul comun în materie, în timp ce prescripția dreptului de a cere executarea silită a unei hotărâri judecătorești sau arbitrale ori a altui titlu executoriu este guvernată, din considerente practice, de prevederile Codului de procedură civilă¹⁰.

În cadrul Noului Cod civil regăsim o abordare nouă cu privire la reglementarea regimului juridic al prescripției, o viziune esențial modificată în raport cu prevederile Decretului nr. 167/1958 și în consens cu soluțiile consacrate în codurile europene moderne. Astfel, dispozițiile rigide, cu caracter imperativ ale decretului, caracterizate prin inadmisibilitatea clauzelor derogatorii de la normele ce guvernează prescripția extinctivă și aplicarea din oficiu a prescripției extinctive, au fost atenuate prin consacrarea unor norme dispozitive sub aspectul stabilirii între părți, a unui alt termen de prescripție decât cel legal, a datei de la care curge termenul de prescripție, al renunțării la prescripția împlinită sau al beneficiului termenului scurs. Considerăm că soluția adoptată vine în întâmpinarea criticilor formulate de unii autori¹¹, este una logică și în conformitate cu principiul dominant al dreptului civil, cel al disponibilității, care se armonizează cel mai bine cu normele dispozitive.

Una dintre principalele noutăți consacrate de prevederile Noului Cod civil în materia prescripției extinctive o constituie extinderea principiului libertății contractuale asupra acestei instituții de drept: astfel părțile pot modifica, prin acord expres, durata termenelor de prescripție, cursul prescripției prin fixarea începutului acestuia sau cauzele legale de suspendare ori de întrerupere a acesteia¹². Cu toate că prescripția extinctivă își menține caracterul legal¹³, legiuitorul, prin consacrarea unor norme dispozitive, lărgeste aria de mișcare a părților. Extinderea libertății contractuale nu este însă totală, aceasta fiind îngrădită de unele limitări și interdicții, după cum

---

¹⁰ Prin această soluție se menține practica instituită în urma adoptării Ordonanței de Urgență nr. 138/2000, care după secțiunea a VI¹-a din Capitolul I al Cărții a V-a, a introdus secțiunea a VI²-a, intitulată „Prescripția dreptului de a cere executarea silită”.

¹¹ A se vedea în acest sens: Gh. Beleiu. - C.A.Moarcăș, *Probleme-teoretice și practice-actuale din domeniul prescripției extinctive*, în revista „Dreptul” nr. 9-12 din 1990, p.128-133, și E. Lupan, *Drept civil, Partea generală*, Ed. Argonaut Cluj-Napoca, 1997, p.263

¹² A se vedea art. 2515 alin. (3)

urmează: a) este interzis ca o acțiune imprescriptibilă legal să fie declarată prescriptibilă și invers¹⁴; b) termenul de prescripție poate fi redus sau micșorat, prin acordul expres al părților, fără însă ca noua durată să fie mai mică de un an și nici mai mare de 10 ani, cu excepția termenelor de prescripție de 10 ani sau mai lungi care pot fi prelungite până la 20 de ani¹⁵; c) nu se aplică în cazul drepturilor la acțiuni de care părțile nu pot să dispună și acțiunilor derivate din contractele de adeziune, de asigurare și cele supuse legislației privind protecția consumatorului, aceasta din urmă limitare având rolul de a întări, sau mai precis, de a nu slăbi poziția părții contractuale oricum mai slabe sau defavorizate.

O altă noutate adusă de prevederile Noului Cod civil este reprezentată de reglementarea referitoare la invocarea prescripției extinctive. Dacă în lumina Decretului nr. 167/1958¹⁶ era instituită în sarcina instanțelor judecătorești aplicarea din oficiu a prescripției extinctive, noua reglementare elimină această obligație, transferând această sarcină în competența exclusivă a celui în folosul căruia curge.¹⁷ Trebuie menționat faptul că interdicția privind invocarea din oficiu de organul de jurisdicție a prescripției extinctive are un caracter absolut, fiind aplicabilă și situațiilor când invocarea ar fi în interesul statului sau al unităților administrativ-teritoriale. Potrivit art. 2513 din Legea nr. 287 din 2009, prescripția extintivă poate fi opusă pentru prima oară chiar și în apel, iar în materie de arbitraj pe tot parcursul soluționării litigiului. Considerăm că noua formulare a acestui articol din Proiectului de Lege pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287 din 2009 privind Codul Civil, potrivit căreia prescripția poate fi opusă numai în

---

¹³ A se vedea art. 2515 alin (1): „*Prescripția extintivă este reglementată de lege*”.

¹⁴ A se vedea art. 2515 alin. (2)

¹⁵ A se vedea art. 2515 alin. (2) din Legea nr. 287 din 2009. Trebuie menționat că Proiectul de Lege pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287 din 2009 privind Codul Civil modifică alineatul inițial, după cum urmează: „*Termenele de prescripție pot fi reduse sau mărite, prin acordul expres al părților, fără însă ca noua durată a acestora să fie mai mică de un an și nici mai mare de zece ani, cu excepția termenelor de prescripție de zece ani sau mai lungi care pot fi prelungite până la 20 de ani.*” Din interpretarea logică al acestui alineat, considerăm că în versiunea inițială a textului de lege s-a strecurat o greșeală, astfel încât vor fi aplicabile prevederile proiectului de lege pentru punerea în aplicare a Codului civil, care prevede posibilitatea atât a reducerii, cât și a măririi termenelor de prescripție.

¹⁶ A se vedea art. 18: „*Instanța judecătorească și organul arbitral sunt obligate ca, din oficiu, să cerceteze dacă dreptul la acțiune sau la executarea silită este prescris.*”

¹⁷ A se vedea art. 2512

primă instanță, prin întâmpinare sau, în lipsă, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate, este pertinentă și în corelație cu prevederile Noului Cod de procedură civilă privind termenul de invocare a excepțiilor și apărărilor de către pârât și reprezentând materializarea principiilor securității juridice și al previzibilității normelor juridice.

Tot o noutate îl reprezintă și prevederile art. 2505, referitoare la raportul dintre compensație și dreptul de retenție și, respectiv, prescripția extinctivă. Astfel prescripția nu împiedică stingerea prin compensație a creanțelor reciproce sau exercitarea dreptului de retenție, dacă dreptul de acțiune nu era prescris în momentul în care s-ar fi putut opune compensarea sau dreptul de retenție.

Sub aspectul efectului, art. 2500 tranșează în mod clar și fără echivoc problematica controverselor privind prescripția, prin reluarea tezei dominante și larg împărtășită în doctrină, potrivit căreia prin prescripție se stinge doar dreptul la acțiune în sens material, iar nu și dreptul subiectiv însuși. În privința reglementării efectului prescripției nu regăsim elemente de noutate raportat la prevederile decretului, astfel că regula potrivit căreia cel care a executat de bunăvoie obligația după prescrierea dreptului la acțiune, nu are dreptul să ceară restituirea prestației, chiar dacă la data executării nu știa că termenul de prescripție s-a împlinit, este aplicabilă și în viitor, coroborată cu posibilitatea celui obligat să refuze executarea prestației după împlinirea termenului prescripției. Și în cazul art. 2506 există diferență între formularea dispozițiilor acestuia din Legea nr. 287 din 2009 și respectiv în Proiectul de lege privind punerea în aplicare a Codului Civil. Ca un element de noutate raportat la textul inițial, legiuitorul repetă și accentuează (dacă mai era nevoie, având în vedere prevederile art. 2512) principiul neaplicării din oficiu a prescripției extinctive.¹⁸

Principiul prescripției acțiunii privind un drept accesoriu o dată cu prescrierea acțiunii privind un drept principal, ca o aplicație a regulii *accessorium sequitur principale* este preluată și în Noul Cod civil. Însă prin derogare de la regula enunțată mai sus, în materia garanțiilor ipotecare, prescripția dreptului la acțiune privind creanța principală nu atrage și stingerea dreptului la acțiune ipotecară. Potrivit acestei prevederi preluate din dreptul german și elvețian, creditorul ipotecar poate urmări numai

---

¹⁸ A se vedea art. 2506 alin. (1): „Prescripția nu operează de plin drept”.

bunurile mobile și imobile ipotecate, numai în limita acestor bunuri.¹⁹ Intenția declarată a legiuitorului, exprimată în cadrul expunerii de motive la Legea nr. 287 din 2009, a fost ca prin această derogare să se realizeze o armonizare cu regulile de carte funciară, potrivit cărora ipoteca înscrisă este considerată că există cât timp nu este radiată din cuprinsul cărții funciare, iar pe de altă parte să sublinieze caracterul ipotecii de drept relativ autonom care, deși accesoriu, are și o existență juridică proprie.

Renunțarea la prescripție este reintrodusă de Noul Cod civil, după ce această instituție de drept a fost reglementată inițial și în cuprinsul Codului civil din 1864²⁰, în sistemul căruia, prescripția fiind guvernată în general prin norme de ordine privată, renunțarea la prescripție și-a găsit locul ei firesc. Ulterior, prin Decretul nr.167/1958 legiuitorul s-a îndepărtat radical de concepția Codului civil, dând prioritate apărării ordinii publice, interesului general, în detrimentul celui individual, iar în această concepție renunțarea la prescripție nu a mai putut exista. În acest sens există și dispoziții exprese cu privire la inadmisibilitatea derogării de la normele prescripției extinctive (art.1 alin.3) și aplicarea din oficiu a prescripției extinctive (art.18)²¹. Potrivit prevederilor²² Noului Cod civil, se poate renunța la prescripție după ce aceasta s-a împlinit precum și la beneficiul termenului scurs pentru prescripția începută și neîmplinită, fiind exclusă renunțarea în cazul în care termenul de prescripție nu a început să curgă. Din sfera persoanelor care pot renunța la prescripție legiuitorul elimină „pe cel lipsit de capacitatea de a înstrăina sau, după caz, de a se obliga”²³, forma renunțării putând fi expresă sau tacită, în acest din urmă caz renunțarea trebuind să fie neîndoielnică, rezultată numai din manifestări neechivoce. Efectul renunțării la prescripție constă în începerea curgerii unei noi prescripții de aceeași fel, iar în cazul în care se renunță la beneficiul termenului scurs până la acea dată, devin aplicabile prevederile referitoare la întreruperea prescripției prin recunoașterea dreptului. Totodată, în conformitate cu prevederile art. 2511, renunțarea produce efecte exclusiv în privința per-

---

¹⁹ A se vedea art. 2504

²⁰ A se vedea art. 1838-1840 și 1843.

²¹ Referitor la confuzia între renunțarea la prescripție și executarea voluntară a obligației după intervenirea prescripției a se vedea Decizia nr. 3238 din 4 noiembrie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția Comercială

²² A se vedea art. 2507

soanei care a făcut-o, neputând fi invocată împotriva codebitorilor solidari, ai unei obligații indivizibile sau împotriva fideiusorilor. Regulile de la renunțarea la prescripție sunt aplicabile și în cazul recunoașterii unui drept prescris, făcută printr-un act scris, totodată și constituirea de garanții în folosul titularului dreptului a cărui acțiune este prescrisă²⁴, chiar dacă cel care le-a făcut nu știa că termenul de prescripție este împlinit²⁵. Se pune problema, dacă diferențierea făcută de către legiuitor între formularea dispozițiilor referitoare la renunțarea la prescripție va naște în viitor controverse: în timp ce recunoașterea unui drept se poate face *numai* prin intermediul unui act scris, în conformitate cu dispozițiile art. 2508, renunțarea poate fi expresă sau *tacită*. Considerăm că această inadvertență de reglementare poate cauza probleme de interpretare și aplicare a legii. În acest sens amintim și dispoziția cuprinsă în art. 2515 alin. 3, potrivit căreia părțile pot modifica termenele de prescripție prin *acordul lor expres*. Poate că ar fi fost mai indicat ca și în acest din urmă caz să se prevadă obligația formei scrise.

Termenul general de prescripție rămâne cel stipulat și în decretul nr. 167/1958, respectiv cel de 3 ani, cu mențiunea că părțile au posibilitatea ca, în limitele și condițiile prevăzute de dispozițiile art. 2515, să modifice durata termenului. Codul civil reglementează 4 categorii de termene de prescripție: cel general de 3 ani; cel de 10 ani; termenul de prescripție de 2 ani și termenul de 1 an.

Termenul de prescripție de 10 ani se aplică în următoarele cazuri: a) drepturilor reale care nu sunt declarate de lege imprescriptibile sau nu sunt supuse unui alt termen de prescripție²⁶, b) repararea prejudiciului moral sau material cauzat unei persoane prin tortură ori acte de barbarie, sau, după caz, a celui cauzat prin violență ori agresiuni sexuale comise contra unui minor sau asupra unei persoane aflate în imposibilitatea de a se apăra ori de a-și exprima voința²⁷; c) repararea prejudiciului adus mediului înconjurător.

---

²³ A se vedea art. 2506

²⁴ Sau „prescriptibilă” în formularea proiectului de lege pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287 din 2009 privind Codul Civil

²⁵ A se vedea art. 2506 alin. (3)

²⁶ În acest caz se poate observa o reducere a termenului de prescripție de la 30 de ani, conform art. 1890 din Codul Civil actual, la 10 ani.

²⁷ Termenul de 10 ani se justifică în opinia legiuitorului, întrucât este vorba de protecția valorilor supreme legate de viața, libertatea și demnitatea persoanei fizice,

Termenul de prescripție de 2 ani²⁸ se aplică raporturilor de asigurare sau reasigurare. Trebuie subliniată formularea art. 2519, care se referă la toate formele de asigurare, fără a distinge între diferitele forme, astfel cum era stipulat în Decretul nr. 167/1958²⁹. Proiectul de Lege pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287 din 2009 privind Codul Civil completează prevederile art. 2519 prin aplicarea termenului de prescripție de 2 ani și acțiunilor privitoare la plata remunerației cuvenite intermediarilor pentru serviciile prestate în baza contractului de intermediere.

Termenul de prescripție de un an, reglementat de art. 2520³⁰ și 2521, este aplicabil dreptului la acțiune în cazul: a) ospătarilor sau hotelierilor, pentru serviciile pe care le prestează³¹; b) profesorilor, institutorilor, maștrilor și artiștilor, pentru lecțiile date cu ora, cu ziua sau cu luna; c) medicilor, moașelor, asistentelor și farmaciștilor, pentru vizite, operații sau medicamente; d) vânzătorilor cu amănuntul, pentru plata mărfurilor vândute și a furniturilor livrate; e) meșteșugarilor și artizanilor, pentru plata muncii lor; f) avocaților, împotriva clienților, pentru plata onorariilor și cheltuielilor, termenul de prescripție calculându-se din ziua rămânerii definitive a hotărârii³² sau din aceea a împăcării părților ori a revocării mandatului, cu mențiunea că în afacerile neterminate nu se vor putea cere onorarii și cheltuieli mai vechi de 3 ani; g) notarilor publici și executorilor judecătorești în ceea ce privește plata sumelor ce le sunt datorate pentru

---

care, în cazul unui termen prea scurt sau cel general, s-ar vedea de multe ori periclitare, „mai ales când impiedicate sau motive de orice natură (socială, morală, fizică, teamă, rușine etc.) ar împiedica victima să acționeze într-un timp prea scurt”. În acest sens a se vedea proiectul Codului civil, www.just.ro

²⁸ S-au formulat și critici cu privire la acest termen, considerându-se că este prea apropiat față de termenul general de 3 ani. În acest sens a se vedea proiectul Codului civil, www.just.ro

²⁹ A se vedea prevederile art. 3.alin. 2. „Prin derogare de la dispozițiile alineatului precedent, în raporturile ce izvorăsc din asigurare termenul de prescripție este de 2 ani, în afara acelor raporturi ce izvorăsc din asigurările de persoane în care obligațiile devin exigibile prin atingerea la termen sau prin amortizare...”

³⁰ Reamintim că termenii utilizați în prezentul articol sunt în corelație cu nomenclatorul ocupațiilor și profesiilor actuale

³¹ În reformularea Proiectului de lege pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287 din 2009 privind Codul Civil: „*întreprinzătorilor din alimentația publică sau hotelierilor pentru serviciile pe care le prestează.*”

³² În acest sens a se vedea prevederile Noului Cod de procedură civilă care nu mai reține categoria hotărârilor judecătorești „irevocabile”, aceasta fiind înlocuită de hotărârile „definitive”.

actele funcției lor, termenul de prescripție calculându-se din ziua în care aceste sume au devenit exigibile; h) inginerilor, arhitecților, geodezilor, contabililor și altor liber-profesioniști, pentru plata sumelor ce li se cuvin, termenul prescripției fiind socotit din ziua când s-a terminat lucrarea i) restituirii sumelor încasate din vânzarea biletelor pentru un spectacol care nu a mai avut loc; j) în cazul acțiunii izvorâtă dintr-un contract de transport de bunuri terestru³³, aerian sau pe apă, îndreptată împotriva transportatorului, dacă prin lege nu se dispune altfel³⁴.

După cum se poate observa, termenul de 6 luni, aplicabil acțiunii în răspundere pentru viciile ascunse a fost eliminat din reglementarea Noului Cod civil, cu toate că s-a regăsit în varianta de proiect al acestuia³⁵. Rațiunea eliminării termenului de 6 luni a constituit-o pe de o parte durata scurtă, care putea crea dificultăți creditorului pentru a acționa în timp util contra debitorului, mai ales când acțiunea ar fi îndreptată contra succesiorilor săi în drepturi, iar pe de altă parte corelarea cu prevederile legislației speciale³⁶ și cu dispozițiile dreptului comparat, unde termenul de prescripție pentru pagubele pricinuite de viciile ascunse coincide cu termenul de drept comun. În concluzie, s-a extins termenul de prescripție de drept comun și la materia viciilor și a lipsei de conformitate a bunurilor care fac obiectul unor obligații contractuale.

Din punctul de vedere al reglementării **instituției repunerii**, în termenul de prescripție nu regăsim modificări raportate la art. 19 din Decretul nr. 167/1958.

În privința reglementărilor referitoare **la începutul prescripției extinctive** regăsim aceeași abordare ca și în legislația actuală³⁷: se instituie o regulă generală privind începutul prescripției extinctive, care este

---

³³ În cazul transporturilor de persoane este aplicabil fie termenul general de 3 ani, fie un termen special (2 ani, în cazul transporturilor de persoane cu aeronave, conform Legii nr. 355/2003).

³⁴ Spre deosebire de această prevedere, termenul de prescripție va fi de 3 ani în cazul în care contractul de transport a fost încheiat spre a fi executat succesiv sau, după caz, combinat, cu același mijloc de transport sau cu mijloace de transport diferite.

³⁵ A se vedea în acest sens Proiectul Codului civil, www.just.ro

³⁶ A se vedea art. 11 din Legea nr. 240/2004 privind răspunderea producătorilor pentru pagubele generate de produsele defectuoase, publicată în M. Of. nr. 552 din 22 iunie 2004, care instituie un termen de 3 ani pentru repararea pagubele generate de produsele defectuoase.

³⁷ A se vedea art. 7 și 8 din Decretul nr. 167/1958 și art. 1886 Cod civil

completată, în considerarea unor situații și ipoteze particulare, de reguli speciale, relația dintre cele două categorii de reguli fiind guvernată de principiile *generalia specialibus non derogant, respectiv specialia generalibus derogant*.

Potrivit prevederilor art. 2523, care instituie regula generală, prescripția începe să curgă de la data când titularul la acțiune a cunoscut sau, după împrejurări, trebuia să cunoască nașterea lui. Comparând această formulare cu cea din decret³⁸, cea din Noul Cod civil ni se pare mai adecvată și precisă. De altfel formularea din decret a fost criticată și din cauza faptului că se confundă noțiunea de naștere a dreptului la acțiune – data când dreptul subiectiv este încălcat sau trebuie exercitat (moment obiectiv) – cu începutul prescripției extinctive (moment subiectiv) care trebuie legat de data când dreptul la acțiune putea sau trebuia exercitat, adică data când titularul său a cunoscut ori trebuia să cunoască elementele care fundează dreptul său.³⁹

Prima regulă specială privind începutul prescripției se referă la obligațiile contractuale de a da sau de a face, în cazul cărora prescripția începe să curgă la data când obligația devine exigibilă și debitorul trebuia să-l execute.⁴⁰ Cu privire la dreptul afectat de un termen suspensiv sau de o condiție suspensivă, reglementarea Noului Cod civil nu diferă de dispozițiile legislației în vigoare. În conformitate cu prevederile art. 2525, astfel cum au fost modificate de Proiectul de lege pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287 din 2009 privind Codul Civil, prescripția dreptului la acțiune în restituirea prestațiilor făcute în temeiul unui act anulabil ori desființat pentru rezoluțiune sau altă cauză de ineficacitate începe să curgă de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a desființat actul, iar în cazul prestațiilor succesive, de la data la care fiecare prestație devine exigibilă, cu excepția cazului în care prestațiile alcătuiesc un tot unitar, când prescripția curge de la data ultimei prestații datorate⁴¹.

În materia asigurărilor prescripția curge de la expirarea termenelor prevăzute de lege sau stabilite de părți pentru plata primei de asigurare, a indemnizației sau a despăgubirilor datorate de către asigurător.

---

³⁸ Art. 7 alin. 1 „*Prescripția începe să curgă de la data când se naște dreptul la acțiune...*”

³⁹ A se vedea în acest sens Proiectul Codului civil, www.just.ro

⁴⁰ A se vedea art. 2524 alin. (1)

⁴¹ A se vedea art. 2526

În cazul acțiunii în răspundere pentru paguba cauzată prin fapta ilicită și în cazurile asimilate⁴², reglementarea este identică cu cea din legislația în vigoare, după cum nici în privința prescripției acțiunii în anulabilitate nu regăsim modificări substanțiale față de prevederile actuale.

Spre deosebire însă de dispozițiile cuprinse în Decretul nr. 167/1958, legiuitorul diferențiază între prescripția dreptului la acțiune în răspundere pentru vicii aparente și răspunderea pentru vicii ascunse. În primul caz, prescripția dreptului la acțiune izvorât din transmiterea unor bunuri sau executarea unor lucrări cu vicii aparente, în cazurile în care legea sau contractul obligă la garanție și pentru asemenea vicii, începe să curgă de la data predării sau recepției finale a bunului ori a lucrării sau, după caz, de la data împlinirii termenului prevăzut de lege ori stabilit prin procesul-verbal de constatare a viciilor, pentru înlăturarea de către debitor a viciilor constatate, cu excepția cazului în care prin lege nu se dispune altfel. Regula de mai sus este aplicabilă și în cazul lipsei calităților convenite ori al lipsurilor cantitative, însă numai dacă oricare dintre aceste lipsuri puteau fi descoperite, fără cunoștințe speciale, printr-o verificare normală⁴³.

În cazul reglementării referitoare la curgerea prescripției dreptului la acțiune în răspundere pentru vicii ascunse, legiuitorul menține în principiu dispozițiile legislației actuale, însă prevederile acestora se completează cu unele noi: astfel pentru executarea unor lucrări curente, alta decât o construcție, termenul începe să curgă de la împlinirea unui luni de la data predării ori recepției finale, în afara cazului în care viciul a fost descoperit mai înainte, când prescripția curge de la data descoperirii, respectiv de la împlinirea a trei luni, în cazul lucrărilor curente la construcții⁴⁴. Totodată se extinde aplicabilitatea prevederilor de mai sus și situației lipsei calității convenite sau al lipsurilor cantitative, însă numai în ipoteza în care acestea nu puteau fi descoperite, fără cunoștințe speciale, printr-o verificare normală.

Reglementarea **materiei suspendării cursului** prescripției extinctive din Noul Cod civil este mult mai detaliată și cuprinzătoare decât cea din cuprinsul Decretului nr. 167/1958. În timp ce în decret, legiuitorul a recurs la o enumerare limitativă a cauzelor de suspendare, lista cauzelor stipulată

---

⁴² Îmbogățire fără justă cauză, plata nedatorată și gestiunea în afaceri

⁴³ A se vedea art. 2530

⁴⁴ A se vedea art. 2531 alin (1) și (2)

în art. 2532 nu este una limitativă, după cum reiese din formularea punctului 10 („în alte cazuri prevăzute de lege”). O analiză succintă a cauzelor de suspendare enumerate în Noul Cod civil ne arată că toate cauzele de suspendare prevăzute în Decretul nr. 167/1958 au fost preluate, unele cu modificări semnificative, acestea fiind completate cu unele prevederi nou-introduse. Prescripția se suspendă în următoarele cazuri:

1. *între soți, cât timp durează căsătoria și nu sunt separați în fapt.* Menționăm elementul de noutate în raport cu dispozițiile art. 14 din Decretul nr. 167/1958, aplicabil raporturilor între soți, pe toată durata căsătoriei, indiferent dacă soții conviețuiesc sau sunt despărțiți de fapt. În lumina noii reglementări, această cauză de suspendare este valabilă doar în situația când soții nu sunt separați de fapt.

Referitor la cauzele de suspendare prevăzute la punctele 2⁴⁵, 3⁴⁶ și 4⁴⁷ din art. 2532, legiuitorul preia separat, cu modificări minore, prevederile art. 14 alin. 1 și respectiv alin. 2 din decret. Un nou caz de suspendare este prevăzut la punctul 5⁴⁸, efectul suspensiv fiind recunoscut, după modelul olandez⁴⁹ și italian⁵⁰, și în cazul în care debitorul de rea-credință ascunde existența datoriei sau exigibilitatea datoriei.

Constituie o noutate și dispozițiile punctului 6, care consacră un nou caz de suspendare, care poate fi util în practică: în cazul negocierilor purtate în scopul rezolvării pe cale amiabilă a neînțelegerilor dintre părți prescripția se suspendă. Logica acestei dispoziții rezidă în faptul nevoii de a proteja partea care, fiind de bună-credință, încearcă să evite un litigiu, alegând calea negocierilor. Legiuitorul a instituit și o limitare: acest caz de

---

⁴⁵ „între părinți, tutore sau curator și cei lipsiți de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă ori între curatori și cei pe care îi reprezintă, cât timp durează ocrotirea și socotelile nu au fost date și aprobate”

⁴⁶ „între orice persoană care, în temeiul legii, al unei hotărâri judecătorești sau al unui act juridic, administrează bunurile altora și cei ale căror bunuri sunt astfel administrate, cât timp administrarea nu a încetat și socotelile nu au fost date și aprobate.”

⁴⁷ „în cazul celui lipsit de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă, cât timp nu are reprezentant sau ocrotitor legal, în afară de cazurile în care există o dispoziție legală contrară”

⁴⁸ „cât timp debitorul, în mod deliberat, ascunde creditorului existența datoriei sau exigibilitatea acesteia”.

⁴⁹ A se vedea art. 3.11.20 C. civ. olandez

⁵⁰ A se vedea art. 2941 pct. 8 C. civ. italian

suspendare este aplicabil numai în cazul când negocierile s-au purtat în ultimele 6 luni înainte de expirarea termenului de prescripție⁵¹.

Cauza de suspendare stipulată la punctul 7⁵², dezvoltă prevederile art. 13 lit c) din Decretul nr. 167/1958, lărgind sfera de aplicare ale acestora. Se suspendă cursul prescripției și în cazul în care titularul dreptului sau cel care l-a încălcat face parte din forțele armate ale României, cât timp acestea se află în stare de mobilizare sau de război, fiind avute în vedere și persoanele civile care se găsesc în forțele armate pentru rațiuni de serviciu impuse de necesitățile războiului.

Forța majoră constituie și potrivit Noului Cod civil o cauză de suspendare a prescripției extinctive: elementul de noutate raportat la prevederile art.13 lit a) din Decretul nr. 167/1958 îl constituie limitarea instituită de către legiuitor, potrivit căreia forța majoră, când este temporară nu este o cauză de suspendare, dacă survine în ultimele 6 luni înainte de expirarea termenului de prescripție. Logica acestei limitări rezidă în faptul că, dacă forța majoră a intervenit înainte de această dată, titularul dreptului la acțiune are suficient timp pentru a acționa⁵³.

Art. 2533 cuprinde regulile suspendării prescripției în materia succesorală⁵⁴. Potrivit acestora prescripția nu curge a) creditorilor defunctului în privința creanțelor pe care aceștia le au asupra moștenirii cât timp aceasta nu a fost acceptată de către succesibili ori, în lipsa acceptării, cât timp nu a fost numit un curator care să îi reprezinte; b) contra moștenitorilor defunctului cât timp aceștia nu au acceptat moștenirea ori nu a fost numit un curator care să îi reprezinte; și c) contra moștenitorilor, în privința creanțelor pe care aceștia le au asupra moștenirii, de la data acceptării moștenirii și până la data lichidării ei.

---

⁵¹ Ca și model a se vedea Anteproiectul Catala de modificare a Codului civil francez – art. 2264, precum și Codul civil german, astfel cum a fost modificat în anul 2000 (art. 203).

⁵² „în cazul în care cel îndreptățit la acțiune trebuie sau poate, potrivit legii, să folosească o anumită procedură prealabilă, cum sunt reclamația administrativă, încercarea de împăcare sau altele asemenea, cât timp nu a cunoscut și nici nu trebuia să cunoască rezultatul acelei proceduri, însă nu mai mult de 3 luni de la înregistrarea cererii, dacă legea nu a stabilit un alt termen”

⁵³ În acest sens a vedea art. 206 din Codul civil german, modificat în anul 2000 și art. 2266 alin. 2 din Anteproiectul Catala de modificare a Codului civil francez.

⁵⁴ A se vedea art. 2907 din Codul civil din Quebec

Dacă sub aspectul **efectului prescripției**⁵⁵ nu găsim modificări raportat la dispozițiile Decretului nr. 167/1958, prin reglementarea art. 2535 se accentuează caracterul personal al efectului suspendării, aceasta putând fi invocată numai de partea care a fost împedicată să facă acte de întrerupere. Trebuie reamintit de asemenea că potrivit prevederilor art. 2515 alin. 3, în limitele și condițiile prevăzute de lege, părțile pot modifica cauzele de suspendare.

Cazurile de întrerupere a prescripției sunt enumerate în cuprinsul art. 2537, fiind detaliate în articolele următoare (2538-2540). Din formularea articolului reiese faptul, că enumerarea nu este exhaustivă (a se vedea punctul 5. „*alte cazuri prevăzute de lege*”). Cauzele de întrerupere prevăzute în decret se regăsesc într-o formă modificată și completată și în dispozițiile Noului Cod civil, însă legiuitorul instituie și noi cauze privind întreruperea. Dispozițiile art. 2537 trebuie coroborate și cu prevederile art. 2515 alin. (3) care oferă posibilitatea părților să modifice cauzele legale de întrerupere, în limitele și condițiile prevăzute de lege.

Un prim caz de întrerupere a prescripției, reglementat și de lege lata⁵⁶, îl constituie întreruperea printr-un act voluntar de executare sau prin recunoaștere, în orice alt mod, a dreptului a cărui acțiune se prescrie.⁵⁷ Formele și condițiile recunoașterii sunt dezvoltate în cuprinsul art. 2538. Astfel, recunoașterea poate fi unilaterală sau convențională, expresă sau tacită, în acest din ultim caz însă condiționată ca faptul să rezulte fără echivoc din manifestările părții. Cu titlu de exemplu Codul civil enumeră plata parțială a datoriei, achitarea dobânzilor sau penalităților, în tot sau parte și solicitarea unui termen de plată ca fiind asimilate actelor de recunoaștere tacită. Dacă întreruperea prescripției a avut loc prin recunoașterea dreptului, efectul acestuia constă în începerea curgerii unei noi prescripții de același fel⁵⁸.

Prescripția se întrerupe și prin introducerea unei cereri de chemare în judecată sau arbitrale, prin înscrierea creanței la masa credală în cadrul procedurii insolvenței, prin depunerea cererii de intervenție în cadrul urmăririi silite pornite de alți creditori ori prin invocarea, pe cale de excep-

---

⁵⁵ A se vedea art. 2534

⁵⁶ A se vedea art. 16 lit a) din Decretul nr. 167/1958

⁵⁷ A se vedea art. 2537 punctul 1

⁵⁸ A se vedea art. 2541 alin. (3)

ție, a dreptului a cărui acțiune se prescrie și totodată prin constituirea ca parte civilă pe parcursul urmăririi penale sau în fața instanței de judecată până la începerea cercetării judecătorești; în cazul în care despăgubirile se acordă, potrivit legii, din oficiu, începerea urmăririi penale întrerupe cursul prescripției, chiar dacă nu a avut loc constituirea ca parte civilă⁵⁹. Prin instituirea cazurilor de întrerupere menționate, se completează în mod substanțial prevederile art. 16 lit b) din Decretul nr. 167/1958. Reglementarea înscrierii creanței la masa credală în cadrul procedurii insolvenței printre cazurile de întrerupere este benefică, în corelație cu prevederile Legii insolvenței nr. 85/2006, întrucât o astfel de cerere poate fi asimilată unei veritabile cereri de chemare în judecată cu efect întreruptiv. Prin instituirea cauzelor de întrerupere, legiuitorul a urmărit totodată armonizarea și corelarea prezentelor dispoziții cu cele ale Noului Cod de procedură civilă referitoare la intervenția în cadrul urmăririi silite și cu prevederile Noului Cod de procedură penală. În cazurile prevăzute la art. 2537 pct. 2. și 3 prescripția se întrerupe și în cazul în care sesizarea a fost introdusă la un organ de jurisdicție sau de urmărire penală necompetent sau dacă este nulă pentru vicii de formă. Pe cale de consecință, asemeni reglementărilor actuale, cererea introdusă la un organ administrativ sau o altă autoritate fără atribuții jurisdicționale nu produce efectul întreruptiv de prescripție. Prescripția nu este întreruptă în următoarele cazuri⁶⁰:

a) dacă cel care a făcut cererea de chemare în judecată sau de arbitraj ori de intervenție în procedura insolvenței sau a urmăririi silite a renunțat la ea, nici dacă cererea a fost respinsă, anulată ori s-a perimat printr-o hotărâre rămasă definitivă. Cu toate acestea, dacă reclamantul, în termen de 6 luni de la data când hotărârea de respingere sau de anulare a rămas definitivă, introduce o nouă cerere, prescripția este considerată întreruptă prin cererea de chemare în judecată sau de arbitraj precedentă, cu condiția însă ca noua cerere să fie admisă. Logica acestei prevederi rezidă în faptul că în cazul în care cererea este anulată, perimată ori respinsă fără a intra pe fond, pentru a nu deposeda reclamantul de un drept câștigat, mai ales în situația în care termenul de prescripție era deja împlinit la data respingerii cererii inițiale, prin introducerea unei noi cereri în termen de 6

---

⁵⁹ În acest sens a vedea punctul 3 modificat prin Proiectului de Lege pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287 din 2009 privind Codul Civil

⁶⁰ A se vedea art. 2539 alin. (2) și (3)

luni, el va beneficia *ipso iure* de efectul întreruptiv al cererii introductive de la instanța inițială.⁶¹

b) dacă hotărârea judecătorească sau arbitrală și-a pierdut puterea executorie prin împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită. În acest caz însă, dacă dreptul la acțiune este imprescriptibil sau nu s-a prescris încă, se va putea face o nouă cerere de chemare în judecată ori de arbitrare, fără a se putea opune excepția autorității de lucru judecat.

Efectul întreruperii prescripției diferă în funcție de caz, după cum urmează: a) În situația în care prescripția a fost întreruptă printr-o cerere de chemare în judecată sau de arbitrare, noua prescripție a dreptului de a obține executarea silită începe să curgă după rămânerea definitivă a hotărârii de admitere a acțiunii⁶²; b) în cazul în care întreruperea a fost cauzată de intervenția făcută în procedura insolvenței sau a urmăririi silită, prescripția va reîncepe să curgă de la data la care există din nou posibilitatea legală de valorificare a creanței rămasă neacoperite⁶³; c) În cazul în care prescripția a fost întreruptă potrivit art. 2537 pct. 3, întreruperea operează până la comunicarea ordonanței de clasare, a ordonanței de suspendare a urmăririi penale ori a hotărârii de suspendare a judecății sau până la pronunțarea hotărârii definitive a instanței penale. Dacă repararea pagubei se acordă, potrivit legii, din oficiu, întreruperea operează până la data când cel împotriva căruia a început să curgă prescripția a cunoscut sau trebuia să cunoască hotărârea definitivă a instanței penale prin care ar fi trebuit să se stabilească despăgubirea⁶⁴.

Un nou caz de întrerupere este prevăzut în cuprinsul art. 2537 alin. 4, privitor la punerea în întârziere a persoanei în favoarea căruia curge prescripția. După modelul preluat din Codul civil olandez⁶⁵, acest caz de întrerupere este condiționat de chemarea în judecată în termen de 6 luni de la data punerii în întârziere a celui în folosul căruia curge prescripția. Rațiunea acestei condiționări este de a restrânge posibilitatea creditorului de a-l

---

⁶¹ A se vedea în acest sens proiectul Codului civil, www.just.ro

⁶² A se vedea art. 2541 alin. (4)

⁶³ A se vedea art. 2541 alin. (5)

⁶⁴ A se vedea art. 2541 alin (6) astfel cum a fost modificat prin Proiectul de Lege pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287 din 2009 privind Codul Civil

⁶⁵ A se vedea art. 3.11.17 C. civ. olandez

șicana pe debitor, fără însă a avea intenția reală de a promova o cerere în instanță, totodată îl stimulează pe creditor la acțiune să-și valorifice cât mai repede dreptul, pentru a beneficia de efectul întreruptiv al primei cereri.

Reglementarea generală a termenelor de decădere⁶⁶ constituie de asemenea o noutate în dreptul civil român, întrucât în legislația actuală nu găsim nici o reglementare în acest sens, ce excepția dispozițiilor stipulate în art. 103 C. pr. civ.⁶⁷. Consecvent ideii de flexibilizare a reglementărilor cu privire la materia prescripției extinctive, legiuitorul consacră două tipuri de termen de decădere: cel legal și cel convențional.⁶⁸ Stabilirea termenului de decădere convențional⁶⁹ cunoaște și o condiționare, potrivit căreia acesta nu poate face „*excesiv de dificilă*” exercitarea dreptului sau săvârșirea unui act, sub sancțiunea nulității absolute. Având în vedere deosebirile dintre instituția prescripției extinctive și cea a decăderii, legiuitorul rezolvă problema des întâlnită în practică privind calificarea unui termen ca fiind de prescripție extintivă sau de decădere: dacă din lege sau din convenția părților nu rezultă în mod neîndoielnic că un anumit termen este de decădere, sunt aplicabile regulile de la prescripție.⁷⁰

Sub aspectul regimului termenelor de decădere nu întâlnim modificări de fond raportat la prevederile în vigoare, termenele de decădere nefiind susceptibile de suspendare sau întrerupere, cu excepția cazului în care legea nu dispune altfel. Asemănător dispozițiilor cuprinse în art. 103 C. pr. civ, forța majoră împiedică curgerea termenului sau îl suspendă, dacă acesta a început să curgă, cu diferența că termenul în care se socotește împlinit se micșorează de la 15 zile la 5 zile, socotite de la data încetării

---

⁶⁶ Titlul II. din cadrul Cărții a VI-a, intitulat „Regimul general al termenelor de decădere”.

⁶⁷ A se vedea art. 103 C. pr.civ: „(1) *Neexercitarea oricărei căi de atac si neîndeplinirea oricărui alt act de procedură în termenul legal atrage decăderea afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedeste că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voința ei. (2) În acest din urmă caz, actul de procedură se va îndeplini în termen de 15 zile de la încetarea împiedicării; în același termen vor fi arătate și motivele împiedicării.*”

⁶⁸ A se vedea art. 2545

⁶⁹ A se vedea formularea art. 2546 „*Este lovită de nulitate absolută clauza prin care se stabilește un termen de decădere ce ar face excesiv de dificilă exercitarea dreptului sau săvârșirea actului de către partea interesată.*”

⁷⁰ A se vedea art. 2547, astfel cum a fost completat în Proiectul de Lege pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287 din 2009 privind Codul Civil

suspendării. În cazul în care realizarea dreptului presupune exercitarea unei acțiuni în justiție, se aplică regulile referitoare la întreruperea prescripției prin cererea de chemare în judecată devin aplicabile deoarece altfel s-ar putea întâmpla ca termenul să se îplinească înainte de finalizarea procesului printr-o hotărâre judecătorească definitivă.⁷¹

Diferențierea între natura termenului de decădere, respectiv de termen ce ocrotește un interes privat sau termen de decădere de ordine publică, comportă importante deosebiri de reglementare.

Astfel, în cazul unui termen instituit pentru ocrotirea unui interes privat, fiind stabilit printr-o prevedere legală sau pe cale convențională, este posibilă renunțarea la beneficiul decăderii, după împlinirea termenului, făcută de persoana în favoarea căreia a fost stipulat sau instituit. Dacă renunțarea intervine înainte de împlinirea termenului, își găsesc aplicabilitate prevederile referitoare la întreruperea prescripției prin recunoașterea dreptului. Referitor la invocarea decăderii⁷², sunt incidente prevederile art. 2513 (cu modificările aduse de Proiectul de Lege pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287 din 2009 privind Codul Civil), decăderea putând fi invocată de partea interesată. Totodată în cazul termenului de decădere convențional, care ocrotește un interes privat, părților le este recunoscută posibilitatea de a modifica (în sensul reducerii sau extinderii) durata termenului.⁷³

Spre deosebire de regimul termenelor de decădere care ocrotesc un interes privat, în cazul termenelor de ordine publică este instituită interdicția părților de a renunța, anticipat sau după începerea cursului sau de a le modifica⁷⁴. Totodată se menține principiul aplicării și invocării din oficiu⁷⁵ a termenului de decădere de către organul de jurisdicție în cazul termenelor de decădere de ordine publică, stabilite pentru motive de interes public.

Referitor la **reglementarea calculului termenelor**, noua reglementare dezvoltă și completează dispozițiile Codului civil actual⁷⁶ și Codului de procedură civilă⁷⁷, fără a institui modificări semnificative în materie.

---

⁷¹ A se vedea art. 2548 alin. (3)

⁷² A se vedea art. 2550

⁷³ A se vedea art. 2549 alin. (2)

⁷⁴ A se vedea art. 2549 alin (2)

⁷⁵ A se vedea art. 2550 alin (2)

⁷⁶ A se vedea art. 1886-1889

⁷⁷ A se vedea art. 101-104

Totodată prevederile Noului Cod civil sunt armonizate cu dispozițiile care guvernează termenele procedurale din Noul Cod de procedură civilă.⁷⁸ Este important de subliniat modalitatea de calcul unitară a termenelor, acesta aplicându-se fără deosebire de natura și izvorul acestora.

Concluzii. Prin dispozițiile cuprinse în Noul Cod civil în materia prescripției extinctive, se realizează o adaptare la nevoile de reglementare ale vremii și o aliniere la prevederile codurilor civile moderne. Legiuitorul român a preluat cu îmbunătățiri substanțiale dispozițiile Decretului nr. 167/1958, completând prevederile acestuia și răspunzând în acest fel și criticilor justificate și propunerilor venite din partea literaturii de specialitate. Caracterul rigid și imperativ al reglementărilor în domeniu a fost înlocuit cu flexibilitatea conferită de normele dispozitive și de extinderea în acest domeniu al aplicabilității principiului libertății contractuale, prin noutăți preconizându-se flexibilizarea raporturilor civile și a relațiilor de afaceri.

---

⁷⁸ A se vedea Legea nr. 134 din 2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 485 din 15 iulie 2010, art. 175-181